

[Birte Weiss]

Men det interessante ved det er, at netop disse 9-12-årige er 1960er-generationernes børn. Deres forældres første voksenerfaring var, at alting var muligt: man kunne vælge og vrage imellem uddannelser, man var bag-efter sikret arbejde, og man var i vid udstrækning præget af, at en række nye folkelige og kulturelle strømninger, som satte spørgsmålstejn ved velfærdsræset og gjorde livskvalitet til et modeord, kom til at spille en større og større rolle. Disse voksne, dem, som vi kan kalde de halvstore ungers forældre, skal nu i praksis administrere en langt barskere tilværelse end den, de var blevet stillet i udsigt. Det er nok også en væsentlig del af forklaringen på den vantro, som mange mødte den økonomiske krise med. Man troede ikke rigtig på, at de gode tider ganske enkelt var forbi. Det var i øvrigt også knap så tillokkende, når spørgsmålstejn ved velfærdsræset ikke mere var et privat koketteri, men blev et alment livsvilkår.

Når jeg har gjort så meget ud af at forklare præcis denne sammenhæng, skyldes det, at det er naturligt og også meget positivt, at netop disse voksne nu begiver sig ud i overvejelser om, hvordan man trods alt kan sikre børnene et spændende udbud af kulturaktiviteter, hvordan man sikrer sig, at kulturområdet selv under en krise og i en sparetid ikke bliver udsultet. Formålet med al kulturpolitik er, at man skal udvikle andre sider af det menneskelige væsen end dem, man bruger i sit arbejde, at man skal forsøge at skabe det, man lidt højtideligt kan kalde det flerdimensionale menneske. Hermed tænker jeg på idérigdommen, på fantasien, på lysten til at være aktiv, på lysten og evnen til at tage hånd om egen tilværelse. Dertil kan vi selv i en økonomisk krisetid – og med vi tænker jeg på alle de offentlige myndigheder: stat, amt og kommuner – selvfølgelig gøre en lang række ting ud over de mange positive initiativer, som kulturministeren allerede har nævnt. Jeg skal blot i flæng nævne et par af dem.

Den tidligere kulturminister, Niels Matthiasen, har talt meget om øgede statslige bevilgninger til projekter, som er planlagt og gennemført af børn, og giver vi det, kommer vi netop i tråd med denne sammenkobling af den offentlige myndighed og det, der rører sig i børnenes egne bevægelser og dermed også i de nye folkelige bevægelser. Man kan

nævne sådan noget som bedre produktionsmuligheder for børneteater og børnefilm, bedre støttemuligheder, som fru Ingerlise Koefoed var inde på, til mennesker, der arbejder med børnekultur. Endelig vil jeg også nævne, at man ved den tilskuds politik, man fører, kan gøre det noget mere inspirerende for kommunerne selv at være dem, der tager teten. Undskyld, jeg overskred tiden, men min forgænger snupede sig også et halvt minut ekstra.

Første næstformand (Enggaard):

Dette danner på ingen måde præcedens.

Bundgaard Nielsen (V):

Forespørgerne antyder med deres spørgsmål, at det står galt til med fritids- og kulturtilbuddene til børnene i Danmark. De taler om sociale skævheder og spørger, hvorledes ministeren vil imødegå disse skævheder. Jeg synes, ordet »skævheder« er et for stærkt og et for negativt ladet ord. Jeg ville i stedet hellere bruge ordet »forskellighed«, som ikke er slet så negativt. Rapporten redegør jo nemlig dels for, hvor forskelligt de 9-12-årige vælger blandt fritids- og kulturtilbuddene, dels for, hvor forskellige tilbuddene er. At tilbuddene er forskellige, er vel ikke så unaturligt. For det første er der nogle økonomiske vilkår, der må tages i betragtning. Vi har nu engang ikke alle sammen reelt tilbuddet om at komme i Det kgl. Teater. For det andet er der forskelligheder i befolkningens ønsker og behov for de enkelte aktiviteter, afhængigt af geografisk placering, befolkningens sammensætning og traditioner.

De bestræbelser, de unge i København i disse tider gør sig for at komme i besiddelse af et fritidshus, og de aktiviteter, de ønsker at udfolde i et sådant hus, vil uden tvivl virke fremmede på børn og unge i en mindre jysk provinsby eller i en landkommune. Der er her i landet tradition for, at fritids- og kulturtilbud, når bortses fra de helt offentlige biblioteks- og teatertilbud, opstår gennem private initiativer. Det synes jeg er godt, men rapporten taler om tilfældighed og planløshed. Jeg er overbevist om, at en kommune, der ville søge at skabe en kommunal idrætsforening uden privat initiativ, ville få fiasko med sit forsøg. Ganske vist forudsætter private initiativer, at der er folk, der vil tage sig